

A nem-hű!

Any 7 - núm. 63 - Octubre

Canvi de President
al Casal

II Trobada de
Casals a Rosario

Entrevista a
Joan Isaac

Rosario

CASAL DE CATALUNYA

Per primera vegada em dirigeixo a vosaltres per aquest mitjà, com a president de la nostra casa. Com tots sabeu, la renúncia per raons particulars del president Sr. Jaume Crespi, fa que recaigui en mi aquesta responsabilitat. No és una feina fàcil! El Casal no està passant pel seu millor moment. Les raons són molt diverses: les que travessa el nostre país d'adopció i les que ens toca viure als socis i a la institució i que fan que el futur no sigui d'allò més esperançador.

Però la vida sovint ens planteja reptes interessants i ara en tenim un al davant. El Casal és un legat que ens penjant a tots. La nostra casa va ser, en temps difícils per Catalunya, seu de la resistència i una esperança per als catalans de l'interior i, gràcies als esforços d'aquells que ens precediren, avui tenim un patrimoni i un prestigi com a Institució que no pot ni de diluir-se perquè sí; per tant, tenim l'obligació d'aixecar-lo amb força i això, perdoneu..., és tasca de tots. El Casal com a tal som tots. El Consell Directiu està integrat per 6 persones. Aquest any, per diverses renúncies, som només 4 persones. Penseu que és possible tirar endavant una institució com la nostra només amb 4 persones? Es clar que no! I en les actuals circumstàncies, encara més difícil.

Per això penso que per més que ens hi esforcem restant hores a les nostres tasques habituals, no ens en sortirem sense el vostre ajut. Sovint he sentit: "No vaig al Casal perquè no hi fan res..." Què vol dir "no hi fan res"? Crec que al Casal es pot fer tot allò que vulgueu i que no heu d'esperar que un Consell de 4 persones ho faci tot i a gust de tothom. Fem-nos el plantejament al revés: "Què puc fer al Casal...?" Vine i fes-ho! Ben segur que tindràs per part nostra el suport per tirar endavant el teu projecte. No és des

Por primera vez me dirijo a ustedes por este medio, como presidente de nuestra casa. Como todos saben, la renuncia por razones particulares del presidente Sr. Jaume Crespi, hizo recaer en mi esta responsabilidad. ¿No es tarea fácil! El Casal no está en su mejor momento. Por muy diversas razones: las que atraviesa nuestro país de adopción y las que nos toca vivir a los socios y a la institución no auguran un futuro esperanzador.

Però la vida a menudo nos plantea retos interesantes y este lo es. El Casal es un legado de todos. Nuestra casa fue, en tiempos difíciles para Catalunya, sede de la resistencia y una esperanza para los catalanes y, gracias al esfuerzo de los que nos precedieron, tenemos un patrimonio y un prestigio como Institución que no puede ni debe diluirse porque sí; tenemos la obligación de levantarlo y esto, perdone..., es tarea de todos.

El Consell Directiu del Casal està integrat per 6 persones. Este año, por diversas renuncias, solo somos 4. Es muy difícil hacerlo todo y en las circunstancias actuales, aún más. Sin su ayuda no es posible. A menudo he oído: "No voy al Casal porque no hay nada..." El Casal está abierto a todo y no hay que esperar que un Consell de 4 personas pueda hacerlo todo y al gusto de todos. El planteo tiene que ser: ¿Qué puedo hacer en el Casal...?" ¡Ven y hazlo! Tendrás todo nuestro apoyo para realizar tu proyecto. No es desde la crítica que se construye, sino aportando tu grano de arena, tu esfuerzo para llenar esta casa de actividades que la catapulten al lugar que se merece una entidad como la nuestra.

Nosotros tenemos proyectos interesantes, pero necesitamos gente que los apoye, que haga "pinya" con nosotros y nos ayude en el día a día, gente con am-

plitud de criterio y ganas de colaborar y sumar. El Casal solo es lo que quieran que sea y si el hoy no es brillante, seamos sinceros, todos tenemos la culpa. Y esto hay que cambiarlo.

Per la nostra part, tenim projectes immediats i alguns, molt interessants, però és clar, per a dur-los a terme necessitem esforç i seguiment i per tant gent que se n'ocupi, gent que faci pinya amb nosaltres i ens ajudi amb la feina efectiva del dia a dia, gent que disposi d'una estona fora de la seva tasca habitual, gent amb amplitud de criteri i ganes de col·laborar i sumar... el Casal només és allò que vosaltres voleu que sigui i si l'avui no és brillant, siguem sincers, és per culpa de tots nosaltres. I això s'ha de revertir.

Però bé, mirem cap endavant amb optimisme. El nostre principal problema, si bé no és fàcil, no és l'econòmic, sinó el social i cal tenir una massa social activa i participativa! Cal omplir la casa d'activitats!

Hem de tenir la grandesa de superar velles rancúnies i potenciar tot allò que sigui en benefici de la nostra col·lectivitat. Hem de projectar-nos cap enfora de cara a les institucions de la ciutat. Cal millorar la comunicació amb els socis. Cal treballar juntament amb totes les entitats catalanes de l'Argentina, creant projectes comuns.

Hem de millorar les relacions, i de fet ho estem fent, amb la Generalitat i les institucions de Catalunya, hem de resoldre el tema del restaurant, que no per falta d'esforç per part nostra, encara el tenim buit, i moltes, moltes coses més que demanen l'esforç de tots. Per això, en començar la nova gestió, us demano i encoratjo a participar activament en la nostra entitat, creant o donant suport a tot allò que cregueu que sigui possible. Si

plitud de criterio y ganas de colaborar y sumar... el Casal solo es lo que quieran que sea y si el hoy no es brillante, seamos sinceros, todos tenemos la culpa. Y esto hay que cambiarlo.

Pero miramos adelante con optimismo. Nuestro principal problema, aunque importante, no es económico, sino social. ¡Hay que llenar la casa con actividades! Hay que tener la grandesa de superar rencores y potenciar lo que sea beneficioso para nuestra colectividad. Tenemos que proyectarnos hacia la ciudad, hacia los socios, hacia las entidades catalanas de Argentina, hacia Cataluña, hay que resolver el problema del restaurante, y tantos y tantos otros...

Para acabar, solo quiero decirles que mi intención es ser el director de un grupo de trabajo numeroso y unido que relance a nuestro querido Casal de Catalunya.

Jordi Font

Visita de Núria de Gispert

El passat dia 20 de setembre visitarem el Casal la Sra Núria de Gispert, consellera de Governació, i el Sr. Joaquim Llimona, director general de Relacions Exteriors de la Generalitat de Catalunya, de pas a Rosario, on havien de presidir els actes de la VII Trobada.

L'agenda que portaven va fer que la visita fou més breu que el que hauriem desitjat però, per raons de protocol, es va limitar a una petita reunió amb el Consell del Casal i del GREC, una visita a les instal·lacions de la casa, i un petit refrigeri... i viatjarem immediatament a Rosario.

Joaquim Llimona, Núria de Gispert i Jordi Font, al Casal

VII Trobada de Casals Catalans, a Rosario

Joaquim Llimona, Núria de Gispert, Angel Perella i Gemma Grau

Els dies 21, 22 i 23 de setembre es va celebrar, al Centre Català de la ciutat de Rosario, la VII Trobada de Casals Catalans del Con Sud d'Amèrica. Amb una nombrosa assistència, tots els tallers (Llengua, Gestió de recursos i gestió de projectes, Danses, Corals...) i assemblees (FIEC, ALJOCC, autoritats dels Casals...) van ser molt interessants, ben coordinades per persones vingudes expressament de Catalunya, i molt adequades a la realitat actual dels casals.

Com a cada Trobada, hi va haver molt bon ambient i es van fer noves amistats. Després de treballar tot el dia, a la tarda era el moment de les actuacions de teatre, dansa, corals... representant els diferents casals i centres presents. El dissabte i el dilluns va ser el moment dels exàmens de llengua catalana.

El diumenge va ser tot dedicat als actes de cloenda. Sota la presidència de la Sra. Núria de Gispert, el Sr. Joaquim Llimona i la Sra. Gemma Grau, representants de la Generalitat de Catalunya, i el Sr. Angel Perella, president del Centre Català de Rosario, organitzador de la Trobada, vam assistir a la lectura de les conclusions generals i a les conclusions del grup de professors de català. El Molt Honorable president de la Generalitat, Sr. Jordi Pujol, va tenir la gentilesa d'enviar un video amb la seva salutació especial per a tots els assistents.

Després del lliurament de plaques recordatòries als presidents de totes les entitats, vam anar a fer l'ofrena a la bandera catalana i argentina i a la Missa a la Catedral.

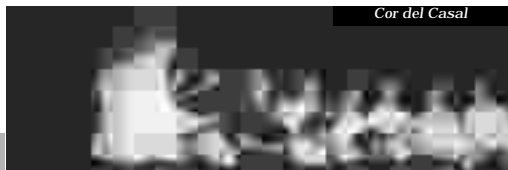
Ja per acabar, els castellers i els grups de dansa van fer la seva actuació, presidida pels gegants, i van acabar ballant una gran sardana. Només quedava el dinar de germanor i el retorn a casa esperant la VIII Trobada, que es farà a Montevideo el 2003.

Gegants

Assistents a la Trobada

Cor del Casal

Reafirmar com a pròpies les conclusions de les diverses Trobades Culturals de Casals Catalans, celebrades fins ara al Con Sud d'Amèrica.

D'acord amb el previst per la Llei 18/1996, de Relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior demanem al Govern i a les altres Institucions de Catalunya el reconeixement dels casals, centres i agrupacions catalanes de l'exterior com a Centres d'Informació de Catalunya (anteriorment anomenats "consolats cívics") i que els sigui atorgades atribucions que els permetin desenvolupar les noves funcions determinades.

Demanem al Govern i a les altres institucions de Catalunya que considerin la Federació Internacional d'Entitats Catalanes (FIEC), com a interlocutor de suport en les consultes referides als casals, centres i agrupacions catalanes de l'exterior.

Demanem als mitjans de comunicació de titularitat pública de Catalunya la inclusió en la seva programació d'espais específics dedicats a divulgar la Catalunya Exterior.

Demanem que es doti als onze membres del Consell representants de les comunitats catalanes de l'exterior els mitjans materials necessaris per al desenvolupament eficient de la seva labor, esmentada a la Llei 18/1996.

En el marc de la VIII Trobada Cultural dels Casals Catalans del Con Sud d'Amèrica (Montevideo, 2003), s'elegerà una terna de candidats per al Consell que es proposarà al President del Govern de Catalunya, perquè designi el representant d'aquesta àrea geogràfica.

Es designa la Federació Internacional d'Entitats Catalanes (FIEC) perquè difongui aquestes conclusions i en faci el seguiment

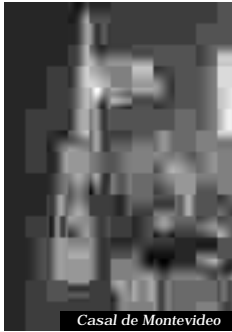
Es designa el Casal Català de Montevideo com a seu de la VIII Trobada Cultural de Casals del Con Sud d'Amèrica, a celebrar-se l'any 2003.

Agrupació Cultural Cat. de

Mendoza, Casal Cat. Bariloche, Casal Cat. de Montevideo, Casal de Catalunya de Bs. Aires, Catalonia. Grup de Catalans de Sao Paulo, Centre Cat. d'Asunción, Centre Cat. de Bahía Blanca, Centre Cat. de Córdoba, Centre Cat. de La Plata, Centre Cat. de Mendoza, Centre Cat. de Paraná, Centre Cat. de Rosario, Centre Cat. de Santiago de Xile, Centre Cat. de Venado Tuerto, Les Quatre Barres de Castelar.

Entitats observadore: Casal Cat. de Quito, Casal Català d'Osorno, FIEC.

Rosario, 22 de setembre de 2001

Casal de Montevideo

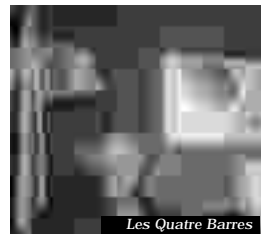
Ofrena a la bandera

Casal de Catalunya

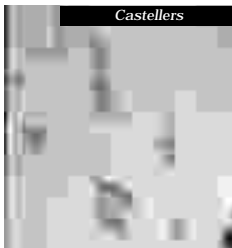
Montepio

Les Quatre Barres

Danses

Castellers

Danses

En el marc de la VII Trobada de Centres i Casals Catalans del Con Sud d'Amèrica que s'ha dut a terme a Rosario (Argentina) del 20 al 23 de setembre de 2001, s'ha organitzat un Taller d'Ensenyament de Català als Casals, amb l'objectiu de tractar diferents punts sobre la problemàtica de l'ensenyament de la llengua catalana en aquestes institucions del Con Sud d'Amèrica.

Hem pogut constatar que hi ha tres aspectes que estan íntimament lligats: alumnes, professorat i recursos, que són desiguals segons les zones i la procedència.

El nombre d'alumnes s'ha incrementat cada any en alguns casals i l'interès demostrat en aprendre la llengua és creixent, prova d'això són les convocatòries al Certificat Internacional de Català. Però aquest interès en aprendre català comporta un seguit de dificultats: horaris, diferència de nivells culturals, edat, diverses motivacions, la distància i els aspectes econòmics.

Respecte al professorat cal tenir en compte la situació dels professors que imparteixen classes, la gratuïtat dels cursos que es fan a la majoria dels casals, la diferent formació lingüística i didàctica del col·lectiu, la distància amb Catalunya que no permet millorar els diversos aspectes de la formació, i a més la falta de certificació dels coneixements de llengua.

Si parlem dels recursos, hem vist que hi ha una diversitat de necessitats a tenir en compte en cada institució que interfereix en el bon desenvolupament de l'ensenyament.

Per tot això sol·licitem el suport de la Generalitat de Cata-

lunya en els següents punts:

Regularitzar la situació del professorat que imparteix cursos de català als Casals del Con Sud d'Amèrica pel que fa a la certificació dels coneixements de català adequats a la situació actual.

Garantir una formació continua tant lingüística com didàctica per millorar la qualitat de l'ensenyament.

Adequar la sol·licitud de subvenció per a l'organització de cursos segons les característiques del col·lectiu que ho sol·licita.

Aquest taller ha fet possible la creació d'una xarxa de comunicació i informació entre els professors de català, la Direcció General de Política Lingüística i les institucions que treballen en la difusió de la llengua i cultura catalanes.

Hem acordat que el Centre Català de Rosario serà a partir d'avui el punt de contacte per a la formació dels professors i distribució d'informació entre les institucions catalanes del Con Sud d'Amèrica, els professors i Catalunya. Aquesta xarxa permetrà facilitar l'actualització dels coneixements dels professors i adequar-los a la realitat sud-americana. L'avaluació d'aquest projecte es farà a la propera Trobada de casals.

Estem segurs que aquest treball que hem realitzat en equip, després de 10 anys del primer examen del CIC, 1991, a la ciutat de Montevideo, Uruguai, ha fructificat i ha crescut. Aquest temps ens ha permès arribar a fer un altre pas endavant: el primer examen de nivell avançat a Rosario, Argentina 2001.

Agraïm a tots els que han fet possible aquest somni que és, per a nosaltres, el començament d'un nou repte amb el convenciment

Taller de Didàctica, amb Montserrat Gimeno

Taller d'Ensenyament, amb Pilar Alférez

Professorat de Català:

Maria Cinta Colomé, Magdalena Gil - Casal Català de Montevideo, Francisca Bahima - La Plata, Rosa Maria Bas Cortada - Casal de Catalunya de Bs. Aires, Laura Piezi - Centre Català de Mendoza, Núria Ginesta - Agrupació Cultural Catalana de Mendoza, Mónica Rodríguez - Casal de Catalunya de Paraná, Dolors Fontova - Centre Català de Venado Tuerto, Núria Agustí - Casal Català de Córdoba, Rosabel Ganymet - Les Quatre Barres de Castelar, Josep McDonnell, Gladis Rodríguez, Rosana Bianchi i Riera, Ana Maria

Necrològica

S'ha mort el Roldo, el Pomponio, el porter del nostre Casal. Costa de creure. Estava a punt de complir 74 anys. El dissabte dia 9 de setembre va

anar a treballar com sempre, com sempre de bon humor i silenciós..., com sempre estava a punt de quedar-se sol, allà a les 9 i es preparava a sopar, i es va trobar malament de cop. El van ajudar, va venir una ambulància, i el dilluns al matí, sense haver sortit del coma, es va morir.

Trobarem a faltar la seva presència constant, la fina ironia, els silencis, la mirada dels anècdotes... No va patir gens, decansí en pau.

Monument a Josep Carner

El divendres dia 28 de setembre es va inaugurar a Brusel·les un monument al poeta i escriptor català Josep Carner (1884-1970) que morí a Brusel·les, exiliat durant tota la dictadura.

L'IPECC (Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana) que és el promotor d'aquest monument us ho fa saber i us invita a assistir als actes.

Ben cordialment,

Enric Garriga Trullols (President de IPECC)

IPECC. Providència 42 2ª planta 08024 BARCELONA

Tel. 93.213.76.48 Fax. 93.213.76.48

Mor Joan Claret

El president del Casal Català de Tolosa, Joan Claret i Solé, ha mort a l'edat de 69 anys, després d'una llarga malaltia.

Claret vivia a França on es va exiliar. Va exercir de professor de literatura a la Universitat de Tolosa, de la qual va ser elegit vicepresident dues vegades. Claret, que era germà dels músics Gerard i Lluís Claret, va desenvolupar una tasca de promotor cultural a tot el sud de França i era membre del Consell de les Comunitats Catalanes a l'Exterior, des d'on participava en la modernització dels casals i era conegut per la seva proverbial vehemència en els debats.

Volem expressar a la família, els amics, i en particular als membres del Casal de Tolosa, el nostre

II Aniversari del GREC

El passat dia 27 de setembre, el Grup d'Empresaris catalans celebrà el segon aniversari de la seva constitució.

L'acte fou un sopar celebrat al restaurant del "Casino flotante" de Buenos Aires, i hi va participar una nombrosa concurrència. El cremat fou un èxit, però les havereses caldria afinar-les per a la propera vegada.

Des d'aquestes ratlles felicitem el seu consell directiu, per la seva constant activitat.

Centre Cultural Torcuato Tasso

El centre, situat al carrer Defensa 1575, està dedicat a l'escultor Torcuato Tasso i Nadal, nascut a Barcelona el 1852 i mort a Buenos Aires el 1935.

Mestre de tota una generació d'escultors argentins, les seves obres estan espargides per Catalunya (Arc de Triomf), Argentina (estàtues de San Martin, general Mitre...)

Actualment el centre organitza "milonga barrial", un espectacle il·lustrat en viu per artistes plàstics.

L'entrada és lliure i gratuïta, i l'horari és a partir de les deu de la nit.

Mor Antònia Macià de Tarradellas

Havia nascut a la capital catalana l'any 1904 i va contraure matrimoni amb Josep Tarradellas el 3 de desembre de 1927.

Després d'un llarg exili a Suïssa i França, el matrimoni Tarradellas va tornar a Catalunya el 23 d'octubre de 1977, on va encarnar la Generalitat recuperada fins a les primeres eleccions catalanes el 1980.

Des de 1988, any en què va morir el seu marit, Antònia Macià va dedicar tots els seus esforços a mantenir viva la memòria del que fou president de la Generalitat des de 1954 fins a 1980.

La seva desaparició va produir un gran impacte en la classe política catalana, que va elogiar de manera unànime la seva figura. El president de la Generalitat, Jordi Pujol, va destacar que sempre va saber respondre a les

exigències del moment i va subratllar que sense el seu suport, Tarradellas "no hauria fet el que va fer". Per part dels socialistes, Joaquim Nadal va remarcar el seu caràcter "fort i valent", que va recolzar sempre Tarradellas amb eficàcia.

Per la seva banda, Josep Lluís Carod (ERC) va explicar que Antònia Macià va ser protagonista a l'ombra de la història de Catalunya, una tasca que va saber dur a terme amb "discreció" i al marge de "disputes polítiques". El president del PP de Catalunya, Alberto Fernández Díaz, també es va sumar als elogis i va destacar la seva "fidelitat i entrega" al país i a la seva família. D'altra banda, la família reial espanyola va enviar un telegrama al fill de la finada, que resideix a Suïssa, per expressar el seu condol personal.

Antònia Macià de Tarradellas, viuda de l'expresident de la Generalitat de Catalunya, va morir el passat 8 de setembre, als 96 anys, a conseqüència d'una insuficiència respiratòria que va provocar el seu ingrès el divendres 31 d'agost a l'Hospital de Barcelona.

A l'hora de tancar l'edició, rebem la trista notícia de la mort del nostre amic Jordi Arbonés i Montull, de destacada actuació dins la col·lectivitat de Buenos Aires.

Des d'aquestes ratlles volem portar el condol a la seva viuda Isabel Villaverde i a tota la seva família.

El Consell Directiu

Necrològica

11 de setembre al Casal

Amb la inestimable presència de la Sra. Montserrat Roca i les seves paraules sobre la història de Catalunya i, en particular, dels fets de l'Onze de setembre, es van començar els actes per commemorar aquesta data tan important.

Després de la conferència, el Sr. Jaume Crespi, en el darrer acte de la seva presidència, feu lliurament d'un ram de flors a la conferenciànt.

Tot l'acte va tenir un deix de tristor per la mort tan recent del Rodolfo, fet que molts dels presents no sabien, ja que havia estat tot just dos dies abans. L'altre comentari recurrent era l'atemptat a les torres bessones de Manhattan i la nova realitat que es presentava.

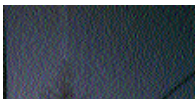
Ja a la planta baixa, vam tenir la sort de gaudir una vegada més de l'actuació del Cor del Casal, que va cantar quatre cançons, acompanyats en moltes per bona part dels assistents.

Com ja ve sent habitual, també en Ferran Sortino va cantar, i va dedicar part de la seva actuació al Rodolfo.

La reunió va seguir amb *El cant dels Segadors*, cantat amb emoció per tots els presents.

I ja per finalitzar, al Saló Blanc, encara empaquetat amb la Mostra de Fotografia de pobles de Catalunya, vam degustar vi, cava i entrepans, mentre departíem agradablement.

Més informació

Coral Verge del Camí

La coral Verge del Camí (Cambrils, 1968), dirigida per Núria Ortoneda, va actuar el dissabte dia 6 d'octubre al Casal, amb un gran èxit.

Sopar de la Penya

El dia 24 de novembre, la Penya barcelonista Nicolau Casaus us convida al seu sopar anual al Casal.

Hi haurà regals, homenatges, diversió assegurada i molta amistat. Veniu, no us en penedireu!

Informeu-vos-en a la secretaria o a l'email: penyaba@hotmail.com.

Plàstica

Se están formando talleres de pintura, dibujo, modelado, creatividad. Si te interesa podés llamar al 43004141 (secretaria) y dejar tu nombre y teléfono.

Fotografia

Reunió de la Comissió: Dimarts 9 d'octubre a les 18,30h. Mostra participativa: Tema "Fotografies antigues". Termini de presentació: 30 d'octubre de 2000.

La Mercè d'aquest any va ser passada per aigua. Plovia i plovia i, en sortir de la missa, no va quedar altre remei que ballar les sardanes al Casal.

A continuació es va servir el dinar, en el transcurs del qual es van donar les medalles al soci Pere Liñán Rufat, que complia 50 anys de soci i a Elvirita Sabaté, que en complia 25.

El dinar seguia i arribava el moment de

vendre els darrers números de la rifa: primer premi: un viatge a Barcelona; segon premi, un conjunt musical, i Jordi de Escalada va començar a treure números, seguit amb gran emoció per tots.

Ambdós guanyadors no eren a la sala i no vam poder participar del moment àlgid de conèixer el o la guanyador/a.

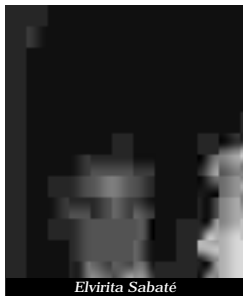
Abans del cafè, Jordi Font, com a nou president, ens va va adreçar unes breus paraules, demanant l'ajut de tots per renovar i impulsar el Casal cap al futur.

Jordi Font

Pere Liñán Rufat

Elvirita Sabaté

Ja només quedava l'acte final: el concert de Joan Isaac, que va tenir lloc al teatre Margarida Xirgu.

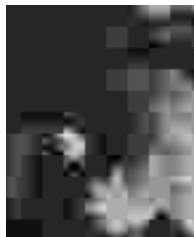
El cantautor Joan Isaac va oferir un recull de les seves cançons noves i velles, emblemàtiques algunes (*A Margarida*), molt actuals malauradament altres (*No hi tens dret*), dedicada a l'anorèxia i la bulímia, i va delitar els presents, acompanyat a la guitarra per Toni Xucà.

Un any més, ens hem trobat tots al casal per celebrar la festa Major de Barcelona i, un any més, n'hem sortit més contents que abans d'anar-hi.

Diferents moments del sopar:

Podem veure, a dalt, Pedro Martín i Celia Notton, del Casal i Maria Alicia Obradors i Maribel Casablancas, de les Quatre Barres de Castellar; al costat, Maricel venent números de la rifa; a sota, Zulmara i el pare Facerías, i el moment de la veritat: Jordi Escalada ensenya el número guanyador...

Joan Isaac

Vaig començar a cantar el 1976. Llavors, era una bona època per a la cançó d'autor a Catalunya. A la Cova del Drac s'organitzen festivals de noves veus. Es buscava una nova generació, la continuïtat a Lluís Llach, Maria del Mar Bonet... Jo era el cantant d'un grup que es deia *Nosaltres*, ens vam presentar al Festival i vam arribar a la final. Així vam sorgir uns quants cantants: Marina Rossell, Ramon Muntaner, jo...

Llavors era costum d'ajudar els nous cantants, fent-los obrir els recitals. El manager de Lluís Llach es va fixar amb mi, i així vaig

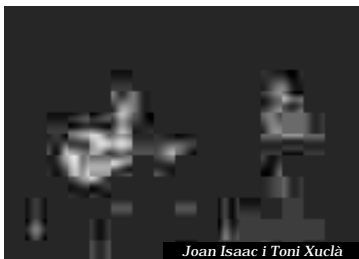
fer moltes gires amb en Lluís. També vaig anar a cantar al Palau de la Música de Barcelona, a París... Vaig enregistrar 4 discs.

A la dècada dels 80, la cançó té una crisi profundíssima. És l'època de la transició espanyola. Els partits progressistes s'obliden dels cantants. Quan ja els havien fet servir, els abandonen. Les discogràfiques se'n van a Madrid, és l'època de l'anomenada "movida madrileña", es perden els patrocinadors privats i apareixen els agents artístics, a qui interessa només omplir els locals, portar el que surt a la televisió...

En aquests moments decideixo deixar de cantar temporalment per veure com evolucionava tot. I així van passar 12 anys. Fa poc, a instàncies dels amics, la família... he tornat a actuar en públic i a gravar... amb un ressò molt important. El disc "*Planeta silenci*" obté el premi a les millors lletres.

M'he adonat d'una realitat: no interessa gaire que la gent pensi, que tingui idees. La cançó s'ha d'ajudar. Hi ha gent que seria molt vàlida, però no hi ha concursos, no hi ha possibilitat de ser conegut. Si no hi ha una programació de televisió o de ràdio és impossible. És necessària una generació pont. Els que van sortir amb mi ja tenim 45-48 anys. Hi ha un salt massa gran. Hi ha una generació, els de 25-35 anys que desconeixen la cançó, que és una branca més de la cultura catalana i que en alguns moments va arribar a ser molt necessària. A França hi ha una tradició, aquí no.

Aquest viatge que he fet, a Argentina (Buenos Aires, Rosario) i Perú, m'ha fet obrir molt els ulls. La gent necessita missatge, els preocupa el mateix que

Joan Isaac i Toni Xuclà

a mi, jo ho poso en cançons. Jo sóc monolingüista, però aquest viatge m'ha fet canviar. La gent necessita el trobador, alimentar-se de coses bones; a nivell cultural, la globalització és terrible.

Els catalans som conservadors. Volem la continuïtat de la vida del país. Ara estem pactant massa amb qui no interessa pactar. Ens hi juguem molt els propers anys. La gent jove té cada vegada més consciència nacional, un nacionalisme integrador que no exclouï a ningú, ho té complicat per col·locar-se a la feina i això es nota. La cultura i la llengua i el fet artístic català han d'incidir en tot això.

Amb les meves cançons explico històries de persones. Treballo molt amb la ment i els ulls. Intento anar sempre amb els fanals posats.

- Moltes gràcies, Joan. Torna aviat.

Revista editada pel
**Casal de Catalunya
de Buenos Aires**

Chacabuco 863
(1069) Buenos Aires

Tel. 4300-4141 / 0359
Fax 4300-1023

casalbu@sinectis.com.ar
<http://home.ba.net/~casalbu>
<http://go.to/casal>

Dir. honorari: Joan Rocamora
Cap de redacció: Rosabel Ganry
Coordinació: Celia Notton

Hi col·laboren:

Sergio Kern (disseny),
Rosa M. Bas, Alberto Caloggero,
Patricia Cardella,

Impremta:

Agencia Periodística CID
Diario del Viajero
Av. de Mayo 666, Bs As
Tel.: 4331-5050 / 4343-0886/2824
Fax: 4342-4852

A la sala Angel Guimerà--

Novembre

Festa del Most

L'any 1973 es va iniciar a la Ràpita (Alt Penedès) la *Festa del Most*, amb exposicions de vins i caves. La festa, que inicialment girava a l'entorn dels productes de la vinya, es va anar nodrint d'activitats lúdiques i festives: *Ball de Rams*, activitats per a joves i menuts, i el concurs de tastavins des de 1981.

Romerias a Montserrat

Igual que abril i maig, octubre i novembre són època de romeries a Montserrat, com la de Calella (Maresme) que s'organitza des d'abans del 1936. Tot i que de romeries a Montserrat se'n fan tot l'any, relacionades sovint amb les collites o els fruits que esdevenen ofrenes a la Moreneta. Cal tenir present, a banda de la devoció a la Mare de Déu, l'atracció simbòlica que té com a patrona de Catalunya.

Festes de Quintos

Són pels volts de Sant Andreu. La paraula "quinto" es refereix als nois que han de fer el servei militar, i una cinquena part eren reclutats. A vegades, a la guerra i

només una cinquena part tornaven sencers. Els pobles i les ciutats reunien diners per pagar un impost i evitar que hi anessin. En alguns indrets ho pagava l'ajuntament, d'altres reunien diners fent festes. Més tard, els diners recollits eren per pagar els viatges dels quintos des del lloc on feien el servei militar fins a casa.

Santa Cecília, patrona dels músics

Arreu del país celebren aquesta diada (Igualada, Lleida, Alcanar). Però és al País Valencià i les Terres de l'Ebre on hi ha una tradició musical més important, que queda palesa amb el gran nombre de músics que n'ha sortit. Per celebrar Santa Cecília, les societats organitzen festes per al poble amb concerts tant de banda com d'orquestra.

Patricia A. Cardella

Novembre

Festa del Most

El año 1973 se inició en la Ràpita (Alt Penedès) la Festa del Most, con exposiciones de vinos y caves. La fiesta, que giraba en torno a los productos de la vinya, se incrementó con actividades lúdicas y festivas: Ball de Rams, concurso de probar vinos, desde 1981.

Romerias a Montserrat

Igual que abril y mayo, octubre y noviembre son época de romerías a Montserrat, como la de Calella (Maresme) que se organiza desde antes del 1936. Durante todo el año hay romerías a Montserrat, relacionadas a menudo con

la recolección de frutas que se ofrecen a la Moreneta. Hay que tener en cuenta que, además de la devoción a la Virgen, está la atracción simbólica de ser la patrona de Catalunya.

Fiestas de Quintos

Son alrededor de Sant Andrés. La palabra "quinto" se refiere a los jóvenes que tenían que cumplir el servicio militar, y una quinta parte eran reclutados. Era para la guerra y solo una quinta parte de estos volvían enteros. Los pueblos y las ciudades reunían dinero para pagar un impuesto y evitar que fueran. En algunos sitios lo pagaba la intendencia, otros reunían

dinero con fiestas. Más tarde, el dinero era para pagar los viajes de los quintos desde donde cumplían el servicio militar hasta casa.

Santa Cecília, patrona de los músicos

Por todo el país se celebra este día (Igualada, Lleida, Alcanar). Pero es en el País Valencià y las Terres de l'Ebre donde hay una tradición musical más importante, que queda manifiesta en la cantidad de músicos que allí han nacido. Para celebrar Santa Cecília, las sociedades organizan fiestas para el pueblo con conciertos tanto de banda como de orquesta.

Patricia A. Cardella

Històries, mites i llegendes: Un tren a Montserrat

A partir del I centenari del descobriment d'Amèrica, va començar a funcionar el primer cremallera de la península. Els monjos de l'abadia van veure com el públic s'interessava pel passeig i com el tren atorgava una nova vida als pobles pròxims.

Durant la vida activa, el tren va fer múltiples funcions: durant la Guerra Civil, per exemple, va treballar com ambulància (el monestir era un Hospital Militar) i les famílies dels malalts podien visitar-los. Una altra de les curiositats era un gos, amic del guar-

dabarrer, que duia ulleres, gorra de plat, vestia una capa i sostenia un cartell que deia "Me llamo Ku Ki" "Me llamo Bo Bi"...

El 25 de juliol de 1953, el comboi va tenir una avaria, el conductor va perdre el control de la màquina, va xocar contra un altre comboi i els dos junts contra un altre. Van morir 8 persones, 16 van quedar ferides greus i més d'un centenar, lleus; el 12 de maig de 1957 el tren va deixar de funcionar.

Ara hi ha un projecte d'engegar-lo novament.

Patricia A. Cardella

Qui és?

Les respostes s'han d'enviar al Casal a:

Revista Anem-hi
Casal de Catalunya
Chacabuco 863
Capital Federal

El personatge de l'Anem-hi 62 era: Gerard Claret (Andorra). Músic. Director de la nova Escola Superior de Música de Catalunya.

La nostra llengua

Benvolguts lectors i lectores,

Ja us he esmentat alguna vegada el fet de no "censurar" certes expressions vulgars incloses en el llibre d'on he extret el material per a aquestes fitxes. Espero que en veure-les escrites la vostra sensibilitat no quedi més ferida que quan sentiu algú que les deixa anar.

Pel que fa a la pràctica d'avui, us proposo un exercici invers a l'anterior. El resoldeu en el vostre quadern, oi?

Aquí al costat, hi trobareu informacions del viatge que vam fer a Rosario el mes passat, quan tingueren lloc els exàmens de català fora del territori.

Si desitgeu una Fitxa anterior podeu sol·licitar-la a les adreces electròniques romabas@hotmail.com o casalbue@sinectis.com.ar, per Fax al 4300-1023 o a la Secretaria del Casal.

Fins a la propera.

Rosa Maria Bas

Estimados lectores:

Hoy quiero contarles sobre la 7ª Trobada de Casales del Cono Sur en Rosario, donde también tuvo lugar la convocatoria a los exámenes de los distintos niveles del Certificado Internacional de Catalán, a la que se presentaron 21 alumnos de nuestro Casal. Hay que decir que fue una buena oportunidad para intercambiar experiencias con alumnos y profesores de otros casales en un amable clima de camaradería. Con los nervios previos al examen o el alivio posterior, hubo ocasión de charlar en catalán – como en un curso intensivo de conversación-. La próxima convocatoria será en Montevideo dentro de dos años. Tal vez para entonces ya estén Uds. en condiciones de presentarse.

Con respecto a la ficha de hoy, incluimos algunas expresiones de tono "vulgar" del habla coloquial usadas en determinadas situaciones que contengan cierta carga emotiva. No he querido censurar la cita totalmente, si bien cabe decir que tampoco quedan agotadas allí todas las locuciones soeces del acervo popular.

Hasta la próxima, amigos.

Rosa Maria Bas

Pràctica 16 - El pronom "ho"

Com quedaria la mateixa frase si substituïm el complement pel pronom "ho"?

Exemple: Diu que se'n va. >> Ho diu.

1. Es pensa que suspensdrà.
2. Et recordo que vam quedar per anar a sopar demà.
3. No s'acaba de creure que li paguis el que li deus.
4. Sovint, somiava que em perseguïen.
5. Apunteu-vos que heu de traduir aquest text.
6. Els van dir que cobrarien a final de mes.
7. No s'endugui allò d'allà.
8. No us pensàveu que acabés bé, oi?
9. Es van vendre tot el que tenien.
10. Voldrà saber com es fa.

FITXA N° 52

(Adaptat de **Curs de Conversa** de S. Comelles)

Funcions (11)

Expressar sorpresa

PERÒ, QUÈ FAS?	ÉS CERT?	CARAT!
QUÈ DIUS, (ARA)?	ÉS IMPOSSIBLE!	
I ARA!	SÍ?	BUFA!
PERÒ, QUÈ PASSA?	VES PER ON!	RENOI!
QUINA BESTIESA!	DE DEBÓ?	VAJA!
HOME!	NO ME'N SÉ AVENIR!	
DONA!	NO M'HO PUC CREURE!	
MARE DE DÉU!	ME'N FAIG CREUS!	
DE VERITAT?	FIXAT...!	NO FOTIS!
ÉS VERITAT?	MIRA QUÈ M'HA DONAT...!	
ÉS POSSIBLE?	OH!	

Com uneix el Barça!

Els que participarem d'una Trobada Mundial de penyes barcelonistes, en el meu cas dues, Lloret de mar i Ceuta, disfrutarem molt d'un ambient d'amistat i companyonia.

La ciutat de Ceuta i la penya ceuti ens rebé amb amabilitat i afecte als penyistes que viatjàvem de diferents llocs del món -la 25 Trobada feu possible reunir barcelonistes de tres continents (africà, americà i europeu) que disfrutarem d'una programació variada i emotiva. El sopar de germanor, organitzat en el magnífic parc Marítim, fou la cloenda i l'acomiadament de Ceuta 2001 i la benvinguda a Santa Pola (Alicant) 2002.

Mentre es desenvolupava la Trobada, el nostre F. C. Barcelona ja havia començat la seva participació a la lliga i a la Champions league, amb resultats diversos.

Al campionat espanyol, disputades dues jornades, continua invicte amb 3 triomfs (Sevilla, Tenerife i Real Sociedad) i 2 empats davant l'Osasuna i Rayo Vallecano. A la Champions, un triomf a Turquia, un partit suspès que es jugarà el 10 d'octubre davant el Lyon al Camp Nou, i una derrota a Alemanya.

Les notícies sobresortints del mes, esportives, foren dues: la lesió de Rivaldo, jugant per a la selecció de Brasil, que l'allunya de les competicions de lliga i Champions, i la determinació del cos tècnic de fer jugar el nostre Saviola, en alguns partits des del començament i, en altres, només el segon temps. Aquest fet originà, tant a Catalunya com a Argentina tot tipus de comentaris.

Visca Ceuta, Visca Catalunya!
Fins a la propera!

Alberto Caloggero

"Vine al Casal i hi trobaràs la teva penya"
correu electrònic: penyaba@hotmail.com

Alberto Caloggero amb altres directius

¡Como une el Barça!

Los que participamos de una Trobada Mundial de penyas barcelonistas, en mi caso fueron dos, Lloret de mar y Ceuta, disfrutamos a pleno de un ambiente de amistad y camaradería.

La ciudad de Ceuta y la Peña ceuti nos recibió con amabilidad y cariño a los penistas que viajábamos de distintos lugares del mundo - la 25 Trobada hizo posible reunir a barcelonistas de tres continentes (africano, americano y europeo) los que disfrutamos de una programación variada y emotiva. La cena de la hermandad, organizada en el magnífico parque Marítimo, fue el cierre y despedida de Ceuta 2001 y la bienvenida a Santa Pola (Alicante) 2002.

Mientras se desarrollaba la Trobada, nuestro F. C. Barcelona ya había comenzado su participación en la liga y en la Champions league, con resultados diversos.

En el campeonato español, disputadas dos jornadas, continua invicto con 3 triunfos (Sevilla, Tenerife y Real Sociedad) y 2 empates frente al Osasuna y Rayo Vallecano. En la Champion, un triunfo en Turquia, un partido suspendido que se jugará el 10 de octubre frente al Lyon en el Camp Nou, y una derrota en Alemania.

Las noticias sobresalientes del mes, en lo deportivo, fueron dos: la lesión de Rivaldo, jugando para la selección de Brasil, que lo alejó de las competencias de liga i Champions, y la determinación del cuerpo técnico de hacer jugar a nuestro Saviola, en algunos partidos desde el comienzo y en otros solo el segundo tiempo. Esto originó, tanto en Catalunya como en Argentina todo tipo de comentarios sobre dicha determinación.

*Unidos para y por el Barça. Visca Ceuta, Visca Catalunya
Hasta la próxima,*

Alberto Caloggero

*"Acércate al Casal y te acercaras a tu penya"
correu electrònic: penyaba@hotmail.com*

Sopar / Cena de la Penya

Dia 24 de novembre
Casal de Catalunya

Missa a Nostra Senyora d'Àfrica (patrona de Ceuta)